

Цѣла седмица Елица и другаритѣ ѝ излизаха всѣка сутринь горе и покриваха гроба на войводата съ нови и прѣсни цвѣтя.

После Елица поведе юнацитѣ. На слабитѣ българи тѣ бѣха закрила и утѣха. А за силнитѣ турци-мжчителѣ носѣха страхъ и трепетъ.

До тогава българитѣ работѣха безплатно (ангария) имотитѣ на турцитѣ. Безплатно орѣха, копаеха, косѣха.

жънѣха и вършеха по чифлицитѣ имѣ. Елица изпрати заповѣди по всички села, до всички турци чифликчии, да престане това. Турцитѣ се изплашиха, българитѣ се окри-лиха! Тѣ поглеждаха къмъ планината и чакаха отъ Елица своята закрила и утѣха. Много момци българи още отидоха при нея, да се борятъ заедно срещу враговетѣ.

Селимъ и баща му треперѣха отъ ядъ и мжка. Тѣ не искаха да изпълнятъ заповѣдта на Елица. Но и никой вече българинъ не искаше да работи безплатно въ чифлицитѣ имѣ. Селимъ не можеше да се побере въ кожата си, че една българска девойка царува въ планината и горитѣ, издава заповѣди и плаши турцитѣ.

Той и баща му отидоха въ града при пашата. Опла-каха му се. А пашата, старъ, добродушенъ и веселъ турчинъ.